WYROK SĄDU (piąta izba)

z dnia 13 września 2010 r.*

W sprawie T-193/06

Télévision française 1 SA (TF1), z siedzibą w Boulogne-Billancourt (Francja), reprezentowana przez adwokatów J.P. Hordiesa oraz C. Smits,

strona skarżąca,

przeciwko

Komisji Europejskiej, reprezentowanej przez C. Giolita, T. Scharfa oraz B. Stromsky'ego, działających w charakterze pełnomocników,

strona pozwana,

* Język postępowania: francuski.

popieranej przez:

Republikę Francuską, reprezentowaną przez G. de Bergues'a oraz L. Butela, działających w charakterze pełnomocników,

interwenient,

mającej za przedmiot skargę o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2006) 832 wersja ostateczna z dnia 22 marca 2006 r. dotyczącej środków wsparcia na rzecz kina i przemysłu audiowizualnego we Francji (Pomoc państwa nr NN 84/2004 i N 95/2004 – Francja, Systemy pomocy na rzecz kina i przemysłu audiowizualnego),

SĄD (piąta izba),

w składzie: M. Vilaras, prezes, M. Prek i V.M. Ciucă (sprawozdawca), sędziowie,

sekretarz: T. Weiler, administrator,

uwzględniając procedurę pisemną i po przeprowadzeniu rozprawy w dniu 22 kwietnia 2010 r.,

wydaje następujący

Wyrok

Ramy prawne

1 Artykuł 87 ust. 1 WE stanowi, że „[z] zastrzeżeniem innych postanowień przewidzianych w niniejszym traktacie, wszelka pomoc przyznawana przez państwo członkowskie lub przy użyciu zasobów państwowych w jakiejkolwiek formie, która zakłóca lub grozi zakłóceniem konkurencji poprzez sprzyjanie niektórym przedsiębiorstwom lub produkcji niektórych towarów, jest niezgodna ze wspólnym rynkiem w zakresie, w jakim wpływa na wymianę handlową między państwami członkowskimi".

2 Artykuł 87 ust. 3 lit. d) WE przewiduje, że za zgodną ze wspólnym rynkiem może zostać uznana pomoc przeznaczona na wspieranie kultury i zachowanie dziedzictwa kulturowego, o ile nie zmienia warunków wymiany handlowej i konkurencji we Wspólnocie w zakresie sprzecznym ze wspólnym interesem.

3 Komunikat Komisji z dnia 26 września 2001 r. do Rady, Parlamentu Europejskiego, Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego i Komitetu Regionów w sprawie niektórych aspektów prawnych dotyczących utworów kinematograficznych oraz innych utworów audiowizualnych (Dz.U. 2002, C 43, s. 6) określa szczególne kryteria, na podstawie których Komisja ocenia pomoc państwa na rzecz produkcji

kinematograficznej i audiowizualnej w ramach odstępstwa przewidzianego w art. 87 ust. 3 lit. d) WE. W komunikacie tym Komisja wyjaśnia także, iż przy ocenie systemów pomocy na rzecz produkcji kinematograficznej i audiowizualnej winna badać, czy są one zgodne z „zasadą ogólnej legalności", czyli upewnić się, że systemy te nie zawierają klauzul, które byłyby niezgodne z postanowieniami traktatu WE w dziedzinach innych niż pomoc państwa (w tym z postanowieniami dotyczącymi opodatkowania). W 2004 r. Komisja objęła zakresem zastosowania rzeczonych szczególnych kryteriów zgodności pomoc na rzecz produkcji kinematograficznej i audiowizualnej aż do dnia 30 czerwca 2007 r. (Dz.U. C 123, s. 1).

4 Francuska loi nº 86-1067, du 30 septembre 1986, relative à la liberté de communication (ustawa nr 86-1067 z dnia 30 września 1986 r. w sprawie wolności komunikacji) (JORF z dnia 1 października 1986 r., s. 11755), zmieniona w szczególności ustawą nr 2000-719 z dnia 1 sierpnia 2000 r. (JORF z dnia 2 sierpnia 2000 r., s. 11903), określa reguły mające zastosowanie do usług komunikacji audiowizualnej.

5 Przepisy francuskie zawierają środki wsparcia na rzecz produkcji kinematograficznej i audiowizualnej. Są to z jednej strony mechanizmy wspierania producentów wdrażane przez Centre national de la cinématographie (krajowe centrum kinematografii) (CNC). Finansowanie tych mechanizmów zapewniają w szczególności wpływy z opłaty pobieranej od obrotu osiąganego przez nadawców usług telewizyjnych (zwanej dalej „opłatą"). Z drugiej strony są to nałożone na nadawców usług telewizyjnych zobowiązania do inwestowania w produkcję kinematograficzną i audiowizualną.

6 Mechanizmy wspierania produkcji kinematograficznej i audiowizualnej przez CNC regulują:

— w dziedzinie kinematografii: décret nº 99-130, du 24 février 1999, relatif au soutien financier de l'industrie cinématographique (dekret nr 99-130 z dnia 24 lutego 1999 r. w sprawie wsparcia finansowego na rzecz przemysłu kinematograficznego) (JORF z dnia 25 lutego 1999 r., s. 2902), ze zmianami;

— w dziedzinie audiowizualnej: décret nº 95-110, du 2 février 1995, relatif au soutien financier de l'État à l'industrie des programmes audiovisuels (dekret nr 95-110 z dnia 2 lutego 1995 r. w sprawie wsparcia finansowego udzielanego przez państwo na rzecz przemysłu programów audiowizualnych) (JORF z dnia 3 lutego 1995 r., s. 1875), uzupełniony przez décret nº 98-35, du 14 janvier 1998, relatif au soutien financier de l'État à l'industrie audiovisuelle (dekret nr 98-35 z dnia 14 stycznia 1998 r. w sprawie wsparcia finansowego udzielanego przez państwo na rzecz przemysłu audiowizualnego) (JORF z dnia 17 stycznia 1998 r., s. 742), ze zmianami.

7 Opłata uregulowana jest w art. 302a KB code général des impôts (ogólnego kodeksu podatkowego), wprowadzonym przez art. 28 pkt A loi nº 97-1239, du 29 décembre 1997, de finances rectificative pour 1997 (ustawy nr 97-1239 z dnia 29 grudnia 1997 r. zmieniającej ustawę budżetową na rok 1997) (JORF z dnia 30 grudnia 1997 r., s. 19101) i zmienionym przez loi nº 2005-1719, du 30 décembre 2005, de finances pour 2006 (ustawę budżetową na rok 2006 nr 2005-1719 z dnia 30 grudnia 2005 r.) oraz przez loi nº 2005-1720, du 30 décembre 2005, de finances rectificative pour 2005 (ustawę nr 2005-1720 z dnia 30 grudnia 2005 r. zmieniającą ustawę budżetową na rok 2005) (JORF z dnia 31 grudnia 2005 r., s. 20654).

8 Mechanizm zobowiązań inwestycyjnych regulują:

— décret nº 2001-609, du 9 juillet 2001, pris pour l'application du point 3 de l'article 27 et de l'article 71 de la loi nº 86-1067 et relatif à la contribution des éditeurs de services de télévision diffusés en clair par voie hertzienne terrestre en mode analogique au développement de la production d'oeuvres cinématographiques et audiovisuelles (dekret nr 2001-609 z dnia 9 lipca 2001 r. wydany w celu wykonania art. 27 pkt 3 i art. 71 ustawy nr 86-1067 i dotyczący wkładu nadawców usług telewizyjnych nadawanych w wersji niekodowanej metodą przekazu naziemnego w technice analogowej w rozwój produkcji utworów kinematograficznych i audiowizualnych) (JORF z dnia 11 lipca 2001 r., s. 11073), ze zmianami;

— décret nº 2001-1332, du 28 décembre 2001, pris pour l'application des articles 27, 28 et 71 de la loi nº 86-1067 et relatif à la contribution des éditeurs de services de télévision diffusés par voie hertzienne terrestre en mode analogique dont le financement fait appel à une rémunération de la part des usagers au développement de la production d'oeuvres cinématographiques et audiovisuelles (dekret nr 2001-1332 z dnia 28 grudnia 2001 r. wydany w celu wykonania art. 27, 28 i 71 ustawy nr 86-1067 i dotyczący finansowanego z opłat użytkowników wkładu nadawców usług telewizyjnych nadawanych metodą przekazu naziemnego w technice analogowej w rozwój produkcji utworów kinematograficznych i audiowizualnych) (JORF z dnia 29 grudnia 2001 r., s. 21310), ze zmianami;

— décret nº 2001-1333, du 28 décembre 2001, pris pour l'application des articles 27, 70 et 71 de la loi nº 86-1067 et fixant les principes généraux concernant la diffusion des services autres que radiophoniques par voie hertzienne terrestre en mode numérique (dekret nr 2001-1333 z dnia 28 grudnia 2001 r. wydany w celu wykonania art. 27, 70 i 71 ustawy nr 86-1067 i ustalający zasady ogólne dotyczące nadawania usług innych niż radiofoniczne metodą przekazu naziemnego w technice cyfrowej) (JORF z dnia 29 grudnia 2001 r., s. 21315), ze zmianami;

— décret nº 2002-140, du 4 février 2002, pris pour l'application des articles 33, 33-1, 33-2 et 71 de la loi nº 86-1067 et fixant le régime applicable aux différentes catégories de services de radiodiffusion sonore et de télévision distribués par câble ou diffusés par satellite (dekret nr 2002-140 z dnia 4 lutego 2002 r. wydany w celu wykonania art. 33, 33-1, 33-2 i 71 ustawy nr 86-1067 i określający system mający zastosowanie do różnych kategorii usług radiowych i telewizyjnych świadczonych drogą kablową lub satelitarną) (JORF z dnia 6 lutego 2002 r., s. 2412), ze zmianami.

9 Wspomniane zobowiązania inwestycyjne – przynajmniej dwie trzecie spośród tychże zobowiązań w dziedzinie audiowizualnej i przynajmniej trzy czwarte spośród owych zobowiązań w dziedzinie kinematograficznej – winny być realizowane na rzecz produkcji niezależnej, przy czym termin produkcja niezależna oznacza – co potwierdzono na rozprawie – niezależność producenta utworu od nadawcy usług telewizyjnych finansującego dany utwór i jest on określany na podstawie kryteriów dotyczących w szczególności wzajemnych udziałów producenta i nadawcy danych usług w kapitale zakładowym bądź ich wzajemnych praw głosu oraz udziału takiego nadawcy w najnowszej działalności producenta.

10 Z podejmowanych przez CNC środków wspierania produkcji audiowizualnej winny też korzystać niezależne przedsiębiorstwa prowadzące działalność w zakresie produkcji, przy czym pojęcie niezależnego producenta definiowane jest tak samo jak w dziedzinie zobowiązań inwestycyjnych.

Okoliczności powstania sporu

11 W dniu 15 lipca 1992 r., decyzją w sprawie pomocy N 7/92 (Dz.U. C 203, s. 14), Komisja Wspólnot Europejskich zatwierdziła, na czas nieokreślony, pewne uregulowania francuskiego systemu wsparcia na rzecz produkcji kinematograficznej i audiowizualnej.

12 Decyzją w sprawie pomocy N 3/98 z dnia 3 czerwca 1998 r. zmienioną w dniu 29 lipca 2008 r. (Dz.U. C 279, s. 4) Komisja zatwierdziła, na okres dwóch lat, pewne zmiany wprowadzone w programie automatycznego wsparcia na rzecz produkcji kinematograficznej. W dniu 7 sierpnia 1998 r. okres obowiązywania tego zatwierdzenia przedłużono do dnia 3 czerwca 2004 r.

13 Pismem z dnia 3 października 2001 r. skarżąca – Télévision française 1 SA (TF1) – wniosła do Komisji dwie skargi dotyczące pewnych uregulowań francuskiego programu wsparcia na rzecz kina i przemysłu audiowizualnego.

14 Pismem z dnia 16 lutego 2004 r. władze francuskie zgłosiły system selektywnej pomocy na rzecz utworów kinematograficznych mających znaczenie dla terytoriów zamorskich (N 95/2004). Komisja zażądała dodatkowych informacji od władz francuskich, które udzieliły stosownej odpowiedzi. Władze te wystosowały także do Komisji zawiadomienie o wprowadzeniu w życie systemu, które następnie wycofały w styczniu 2005 r.

15 W pismach z dnia 13 i 27 kwietnia 2004 r. CNC przekazało Komisji informacje dotyczące skarg wniesionych do Komisji przez skarżącą.

16 Pismem z dnia 24 maja 2004 r. władze francuskie zgłosiły Komisji wszystkie systemy pomocy na rzecz kina i przemysłu audiowizualnego, zwracając się do niej o czasowe przedłużenie obowiązywania systemów objętych decyzjami w sprawie pomocy N 7/92 i N 3/98. Komisja odmówiła wyrażenia zgody na czasowe przedłużenie stosowania tych systemów. Pismem z dnia 27 lipca 2004 r. Komisja zażądała od władz francuskich uzupełnienia zgłoszenia, co władze te uczyniły w szeregu pism wystosowanych w 2004 i 2005 r. W dniu 14 grudnia 2004 r. wszystkie zgłoszone systemy pomocy zarejestrowano pod sygnaturą NN 84/2004.

17 Pismem z dnia 22 grudnia 2004 r. Komisja poinformowała władze francuskie, że ponieważ zgłoszone systemy wsparcia zostały już wprowadzone w życie, uznaje je za niezgodne z prawem w rozumieniu art. 88 ust. 3 WE.

18 Pismem z dnia 10 stycznia 2006 r. skarżąca dokonała uzupełnienia swych skarg wniesionych do Komisji w dniu 3 października 2001 r.

19 Decyzją C(2006) 832 wersja ostateczna z dnia 22 marca 2006 r. w sprawie środków wsparcia na rzecz kina i produkcji audiowizualnej we Francji (Pomoc państwa NN 84/2004 i N 95/2004 – Francja, Systemy pomocy na rzecz kina i przemysłu audiowizualnego) (zwaną dalej „decyzją") Komisja postanowiła – po zakończeniu wstępnej fazy badania przewidzianej w art. 88 ust. 3 WE – nie wnosić zastrzeżeń wobec rozpatrywanych środków.

20 W dniu 14 grudnia 2006 r. w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* (Dz.U. C 305, s. 12) opublikowano streszczenie decyzji zawierające odesłanie do strony internetowej Komisji, na której dostępny jest cały tekst tego aktu.

Decyzja

21 Z decyzji wynika, że dotyczyła ona systemu wsparcia na rzecz produkcji kinematograficznej i audiowizualnej, a w szczególności środków wsparcia finansowego przyznanych za pośrednictwem CNC oraz mechanizmu zobowiązań inwestycyjnych.

22 Odnosząc się w pierwszej kolejności do środków wsparcia na rzecz produkcji kinematograficznej i audiowizualnej przyznanych za pośrednictwem CNC, Komisja określa ten podmiot mianem podmiotu publicznego o charakterze administracyjnym, posiadającego osobowość prawną oraz autonomię finansową, którego organem nadzoru jest francuskie ministerstwo kultury i komunikacji (pkt II ust. 20 decyzji). Budżet, którym zarządza CNC, podzielony jest na dwie części: część zatytułowaną „Przemysł audiowizualny" [obejmującą rachunek, z którego udzielane jest wsparcie na rzecz przemysłu programów audiowizualnych (COSIP)] oraz część zatytułowaną „Przemysł kinematograficzny" (pkt II ust. 21 decyzji). Komisja wskazuje następnie, że budżet CNC zasilany jest wpływami o charakterze parafiskalnym, w tym opłatą (pkt II ust. 22 decyzji). Komisja przypomina, że zgodnie z art. 302a KB francuskiego ogólnego kodeksu podatkowego opłata pobierana jest od mających siedzibę we Francji dostawców usług telewizyjnych odbieranych we Francji metropolitalnej oraz w departamentach zamorskich, którzy w roku poprzedzającym włączyli do swego programu jeden lub większą liczbę utworów audiowizualnych bądź kinematograficznych kwalifikujących się do objęcia środkami wsparcia CNC oraz że podstawą jej wymiaru jest co do zasady kwota obrotu nadawców usług telewizyjnych (pkt II ust. 23 i 24 decyzji).

23 Jeśli chodzi o zakwestionowane w niniejszej sprawie środki wsparcia udzielanego przez CNC na rzecz produkcji kinematograficznej i audiowizualnej, to Komisja opisuje w decyzji środki „wsparcia na rzecz produkcji kinowych filmów długometrażowych" (pkt II ust. 29–95), „wsparcia na rzecz promocji utworów kinematograficznych za granicą" (pkt II ust. 121–126), „wsparcia na rzecz krótkometrażowych utworów

kinematograficznych" (pkt II ust. 127–149) oraz „wsparcia na rzecz produkcji audiowizualnej" (pkt II ust. 186–219), a także sposób ich finansowania (pkt II ust. 19–24).

24 Po przeprowadzeniu w decyzji analizy tych środków Komisja doszła do wniosku, że niektóre z nich stanowią pomoc państwa w rozumieniu art. 87 ust. 1 WE i na mocy art. 87 ust. 3 lit. d) WE pozostaną zgodne ze wspólnym rynkiem do końca 2011 r., podczas gdy pozostałe badane środki nie zostały uznane za pomoc państwa w rozumieniu art. 87 ust. 1 WE na podstawie rozporządzenia Komisji (WE) nr 69/2001 z dnia 12 stycznia 2001 r. w sprawie zastosowania art. 87 [WE] i 88 [WE] w odniesieniu do pomocy w ramach zasady de minimis (Dz.U. L 10, s. 30) (pkt III ust. 38–124 decyzji w odniesieniu do „wsparcia na rzecz kina – wsparcia na rzecz produkcji kinowych filmów długometrażowych", pkt III ust. 158–193 decyzji w odniesieniu do „wsparcia na rzecz promocji utworów kinematograficznych za granicą", pkt III ust. 194–223 decyzji w odniesieniu do „wsparcia na rzecz krótkometrażowych utworów kinematograficznych", pkt III ust. 257–331 decyzji w odniesieniu do „wsparcia na rzecz produkcji audiowizualnej"). Jeśli chodzi o środki uznane za zgodne ze wspólnym rynkiem na mocy art. 87 ust. 3 lit. d) WE, to Komisja doszła do tego wniosku albo w wyniku zastosowania kryteriów określonych w komunikacie z 2001 r., o którym mowa w pkt 3 powyżej, albo w wyniku zastosowania rzeczonych kryteriów w drodze analogii bądź jako właściwego punktu odniesienia. Komisja postanowiła zatem nie wnosić zastrzeżeń co do tych środków.

25 Odnosząc się w drugiej kolejności do zobowiązań inwestycyjnych (pkt II ust. 246–255 decyzji), Komisja wskazuje, że zobowiązania te nakładane są – z pewnymi różnicami, jeśli chodzi o ich szczegółowe zasady – na nadawców usług telewizyjnych nadawanych w wersji niekodowanej metodą przekazu naziemnego w technice analogowej lub cyfrowej, drogą kablową bądź satelitarną, nadawców płatnych usług telewizyjnych nadawanych metodą przekazu naziemnego w technice analogowej oraz nadawców usług zwanych „pay per view" nadawanych metodą przekazu naziemnego w technice cyfrowej.

26 Komisja wyjaśnia, że kwota zobowiązań inwestycyjnych określana jest poprzez zastosowanie współczynnika procentowego do wartości obrotu uzyskanego w poprzednim roku przez danego nadawcę usług telewizyjnych (pkt II ust. 250 decyzji). Wspomniana kwota różni się w zależności od trybu nadawania usług telewizyjnych oraz charakterystyki nadawcy (pkt II ust. 251–254 decyzji). Komisja zwraca ogólnie uwagę, że procent obrotu, jaki winien być inwestowany w produkcję kinematograficzną, jest wyższy w sytuacji, gdy zasadniczą część programu usług telewizyjnych stanowi produkcja kinowa i że jest on niższy w sytuacji, gdy produkcja kinowa nie stanowi zasadniczej części programu (pkt II ust. 251 decyzji).

27 Komisja stoi na stanowisku, że zobowiązania inwestycyjne nie są realizowane z zasobów państwowych, wobec czego nie stanowią pomocy państwa w rozumieniu art. 87 WE (pkt III ust. 390–398 decyzji).

28 W pkt IV decyzji Komisja „ubolewa nad tym, że Francja wdrożyła większość badanych w niniejszej decyzji środków z naruszeniem art. 88 ust. 3 [WE]" [tłumaczenie nieoficjalne, podobnie jak wszystkie cytaty z tej decyzji poniżej]. Komisja stwierdza dalej, że zakwestionowane w niniejszej skardze środki pomocy państwa, które zostały jej zgłoszone i które stanowią przedmiot decyzji, pozostaną zgodne ze wspólnym rynkiem do końca 2011 r. na podstawie art. 87 ust. 3 lit. d) WE. W tym samym punkcie decyzji uściślono wreszcie, że:

„Komisja zwraca uwagę na fakt, że okres ten ustalony został przy uwzględnieniu zaproponowanego przez władze francuskie zobowiązania »do dokonania ewentualnych dostosowań niezbędnych do zapewnienia poszanowania zmian reguł w dziedzinie pomocy państwa na rzecz kina i przemysłu audiowizualnego po dniu 30 czerwca 2007 r.«. Komisja przypomina władzom francuskim, że winny one składać coroczne sprawozdania na temat wdrażania zgłoszonych środków. Sprawozdania te powinny być na tyle szczegółowe, aby umożliwić Komisji sprawdzenie, czy stosowane mechanizmy zakłócają konkurencję w zakresie sprzecznym ze wspólnym interesem".

Przebieg postępowania i żądania stron

29 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 12 lipca 2006 r. skarżąca wniosła skargę w niniejszej sprawie.

30 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 4 października 2006 r. Republika Francuska wniosła o dopuszczenie jej do niniejszego postępowania w charakterze interwenienta popierającego Komisję. Postanowieniem z dnia 14 listopada 2006 r. prezes pierwszej izby Sądu przychylił się do tego wniosku. Interwenient złożył swe uwagi, a pozostałe strony odpowiedziały na nie w wyznaczonych terminach.

31 Ze względu na to, iż skład izb Sądu został zmieniony, sędzia sprawozdawca został przydzielony do piątej izby, której w konsekwencji przekazano niniejszą sprawę.

32 Na podstawie sprawozdania sędziego sprawozdawcy Sąd (piąta izba) postanowił otworzyć procedurę ustną. Na rozprawie w dniu 22 kwietnia 2010 r. wysłuchano wystąpień stron i ich odpowiedzi na zadane przez Sąd pytania.

33 Skarżąca wnosi do Sądu o:

— stwierdzenie dopuszczalności skargi;

— stwierdzenie nieważności decyzji;

— wydanie stosownego rozstrzygnięcia w przedmiocie kosztów;

34 Komisja wnosi do Sądu o:

— odrzucenie skargi jako niedopuszczalnej;

— tytułem żądania ewentualnego, oddalenie skargi jako ewidentnie pozbawionej wszelkich podstaw prawnych;

— obciążenie skarżącej kosztami postępowania.

35 Republika Francuska wnosi do Sądu o:

— odrzucenie skargi jako niedopuszczalnej;

— tytułem żądania ewentualnego, oddalenie skargi jako bezzasadnej;

— obciążenie skarżącej kosztami postępowania.

Co do prawa

36 Bez formalnego podnoszenia zarzutu niedopuszczalności w rozumieniu art. 114 regulaminu Sądu Komisja kwestionuje dopuszczalność skargi, twierdząc, że skarżąca nie posiada czynnej legitymacji procesowej.

Argumenty stron

37 Komisja kwestionuje dopuszczalność skargi, podnosząc, że decyzja nie dotyczy skarżącej indywidualnie. Przede wszystkim, zgodnie z orzecznictwem, kwestionując zasadność decyzji, skarżąca winna wykazać swój szczególny status i dowieść, że istotnie naruszona została jej pozycja na rynku, a nie tylko jej pozycja jako konkurenta przedsiębiorstwa będącego beneficjentem pomocy.

38 Skarżąca winna była przeprowadzić analizę rynku, tak aby móc wskazać konkretne produkty lub rynki geograficzne, w zakresie których konkurowała ona z beneficjentami pomocy [opinia rzecznika generalnego F.G. Jacobsa w sprawie C-78/03 P Komisja przeciwko Aktionsgemeinschaft Recht und Eigentum (wyrok Trybunału z dnia 13 grudnia 2005 r., Zb.Orz. s. I-10737, I-10741, pkt 117, 118)]. Skarżąca powinna była zatem wykazać, że nie może skorzystać z żadnego ze środków pomocy, których dotyczy decyzja, i że ta niekorzystna sytuacja wywiera istotny wpływ na jej pozycję konkurencyjną.

39 W duplice Komisja podnosi, że skarżąca nie zmierza do wykazania istnienia po jej stronie bezpośredniego i indywidualnego interesu prawnego w podejmowaniu działań dotyczących przyznawanych przez CNC środków wsparcia na rzecz produkcji. Komisja wyprowadza stąd wniosek, że skarżąca w sposób dorozumiany przyznaje, iż jej skarga jest dopuszczalna wyłącznie w zakresie, w jakim dotyczy ona zobowiązań inwestycyjnych. Świadczy o tym chociażby fakt, że skarżąca może korzystać

z przyznawanych przez CNC środków wsparcia na rzecz produkcji. Co się tyczy produkcji kinematograficznej, skarżąca korzysta w szczególności z automatycznego wsparcia na rzecz produkcji i dystrybucji, a także z pomocy na rzecz wydawnictw wideograficznych. Co się tyczy produkcji audiowizualnej, skarżąca korzysta bezpośrednio ze wsparcia COSIP poprzez zależne od siebie spółki produkcyjne, a także korzysta z niego pośrednio w odniesieniu do programów, które stacja ta prefinansuje na rzecz wybranych producentów. Według Komisji, zgodnie z utrwalonym orzecznictwem, skarga o stwierdzenie nieważności jest dopuszczalna jedynie w zakresie, w jakim strona skarżąca ma istniejący i aktualny interes w stwierdzeniu nieważności zaskarżonego aktu. Jednakże w niniejszej sprawie sytuacja taka nie zachodzi, bowiem przy założeniu, że Sąd uwzględniłby skargę i stwierdziłby nieważność decyzji w zakresie, w jakim dotyczy ona środków wsparcia uznanych za zgodne ze wspólnym rynkiem, skarżąca nie mogłaby korzystać z rozpatrywanej pomocy i znalazłaby się w sytuacji mniej korzystnej aniżeli ta, która zaistniała w wyniku wydania decyzji.

40 Co się tyczy w drugiej kolejności zobowiązań inwestycyjnych, gdyby przyjąć, że Komisja popełniła błąd, stwierdzając brak zaangażowania zasobów państwowych, to skarżąca i tak musiałaby też wykazać istnienie istotnego wpływu na jej pozycję konkurencyjną z uwagi na fakt, iż nie korzystała ona, nawet potencjalnie, z omawianych środków.

41 Po pierwsze Komisja przypomina, że zobowiązania inwestycyjne – choć istnieją różnice, jeśli chodzi o ich szczegółowe zasady – polegają na tym, że nadawcy usług telewizyjnych muszą corocznie przeznaczać pewne kwoty na finansowanie produkcji kinematograficznej i audiowizualnej. Ponieważ zobowiązania te ciążą na wszystkich nadawcach usług telewizyjnych, skarga wniesiona przez skarżącą nie jest dopuszczalna w zakresie, w jakim dotyczy kwestii kwalifikacji tego środka jako niestanowiącego pomocy. W tym względzie powoływanie się przez skarżącą na stan prawny obowiązujący w chwili wniesienia jej skarg do Komisji w 2001 r. nie ma znaczenia dla badania dopuszczalności skargi, gdyż w świetle utrwalonego orzecznictwa zgodność z prawem danego aktu należy oceniać na podstawie okoliczności faktycznych i prawnych

istniejących w chwili jego wydania. Poza tym, co się tyczy zarzucanej przez skarżącą różnicy w traktowaniu wynikającej z faktu, że zobowiązania inwestycyjne dotyczą jedynie niektórych nadawców usług telewizyjnych nadawanych metodą przekazu naziemnego w technice cyfrowej, co prowadzi do dyskryminacji i dorozumianego naruszenia jej pozycji konkurencyjnej, Komisja utrzymuje, że różnica ta uzasadniona jest okolicznościami obiektywnymi mającymi związek z wielkością obrotu. Ponadto nadawcami usług telewizyjnych czerpiącymi korzyści z odmiennego traktowania są nadawcy, którzy nie nadają w ogóle bądź nadają niewielką ilość utworów audiowizualnych, wobec czego nie pozostają w stosunku konkurencji z nadawcami usług telewizyjnych takimi jak skarżąca, której zasadniczą część treści programowej stanowią utwory audiowizualne.

42 Po drugie w odpowiedzi udzielonej skarżącej Komisja i Republika Francuska podnoszą, że zgodnie z art. 3 ust. 1 dyrektywy Rady 89/552/EWG z dnia 3 października 1989 r. w sprawie koordynacji niektórych przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich, dotyczących wykonywania telewizyjnej działalności transmisyjnej (Dz.U. L 298, s. 23), ze zmianami władze francuskie postanowiły wydać przepisy bardziej restrykcyjne niż przepisy wymienionej dyrektywy i obliczać kwotę zobowiązań inwestycyjnych na podstawie wielkości obrotu nadawców usług telewizyjnych. W każdym razie, w świetle uregulowań francuskich, zobowiązania inwestycyjne ciążą na wszystkich francuskich nadawcach usług telewizyjnych w jednakowych proporcjach. Dlatego też według Komisji fakt, że wydatki poniesione z tego tytułu przez skarżącą przewyższają wydatki jej konkurentów, ze względu na jej pozycję na francuskim rynku telewizyjnej działalności transmisyjnej oraz wielkość jej obrotu, nie wystarczy, by ją zindywidualizować, jak skarżąca wydaje się twierdzić w replice. Zważywszy bowiem, że skarżąca przyznaje, iż rozpatrywany środek wyrządza szkodę szerokiej grupie podmiotów, Komisja podnosi, że jeśli inne liczne podmioty znajdują się w takiej samej jak skarżąca sytuacji, oznacza to, że skarżąca nie znajduje się w sytuacji szczególnej, a tym samym nie spełnia wymogów ustanowionych w wyroku Trybunału z dnia 15 lipca 1963 r. w sprawie 25/62 Plaumann przeciwko Komisji, Rec. s. 197.

43 Po trzecie Komisja i Republika Francuska kwestionują twierdzenie skarżącej, że środki wsparcia udzielanego przez CNC i zobowiązania inwestycyjne przynoszą korzyści dużym grupom z branży komunikacji audiowizualnej, zamiast sprzyjać produkcji niezależnej. Zgodnie z prawem francuskim wszyscy nadawcy usług telewizyjnych winni przeznaczać dwie trzecie wartości zobowiązań inwestycyjnych na rzecz niezależnej produkcji audiowizualnej na podstawie tych samych kryteriów. W praktyce większość tych inwestycji, w postaci zakupu i zapłaty z góry, dokonywana jest na rzecz producentów niezależnych od jakichkolwiek grup z branży komunikacji audiowizualnej. W każdym razie nawet przy założeniu, że rozwiązanie francuskie uprzywilejowuje takie grupy komunikacyjne, skarżąca traktowana jest w sposób tak samo niekorzystny jak inni nadawcy usług telewizyjnych, na których ciążą te same zobowiązania. Wpływ, jaki francuski system wywiera na skarżącą, jest jedynie wynikiem jej pozycji konkurencyjnej, gdyż jako nadawca usług telewizyjnych uzyskujący najwyższy obrót finansuje ona – w drodze zobowiązań do inwestowania w niezależną produkcję – działalność innych producentów utworów audiowizualnych w zakresie większym niż jej konkurenci, jednak zawsze na podstawie obiektywnego kryterium, a mianowicie wielkości obrotu.

44 W trzeciej kolejności, w odniesieniu do prawa do ochrony sądowej, Komisja podkreśla, że powinna w tym zakresie kierować się prawem pozytywnym oraz skonsolidowanym orzecznictwem wynikającym w szczególności z wyroku Sądu z dnia 13 września 2006 r. w sprawie T-210/02 British Aggregates przeciwko Komisji, Zb.Orz. s. II-2789 (zob. także wyrok Trybunału z dnia 25 lipca 2002 r. w sprawie C-50/00 P Unión de Pequeños Agricultores przeciwko Radzie, Rec. s. I-6677, pkt 40). Teoretycznie skarżąca mogłaby zatem odmówić przestrzegania obowiązkowego systemu zobowiązań inwestycyjnych i podnieść przed sądem krajowym kwestię niezgodności tego systemu z prawem wspólnotowym, przy czym w stosownym przypadku sąd krajowy powinien zwrócić się do Trybunału z pytaniem prejudycjalnym dotyczącym zagadnienia ważności decyzji.

45 Republika Francuska podziela wniosek Komisji, że skarga wniesiona przez skarżącą jest niedopuszczalna, gdyż decyzja nie dotyczy jej indywidualnie.

46 W pierwszej kolejności Republika Francuska – tak jak Komisja – utrzymuje, że zgodnie z utrwalonym orzecznictwem skoro skarżąca kwestionuje zasadność decyzji, to jej skarga będzie dopuszczalna, tylko jeśli wykaże ona, że jej pozycja konkurencyjna została istotnie naruszona w wyniku zastosowania rozpatrywanego środka. W odniesieniu do przywołanej przez skarżącą opinii rzecznika generalnego F.G. Jacobsa w sprawie Komisja przeciwko Aktionsgemeinschaft Recht und Eigentum, o której mowa w pkt 38 powyżej, Republika Francuska podkreśla także, iż wystarczy przypomnieć, że w wyroku wydanym w tej sprawie Trybunał potwierdził wymóg istotnego wpływu na pozycję konkurencyjną strony skarżącej. W tym względzie Republika Francuska – tak jak Komisja – podnosi, że skarżąca nie może powoływać się jedynie na status strony zainteresowanej w rozumieniu art. 88 ust. 2 WE i istnienie stosunku konkurencji, ale powinna wykazać, że jej pozycja na rynku została istotnie naruszona. Wreszcie wbrew twierdzeniom skarżącej Komisja wydała decyzję w odpowiedzi na dokonane przez władze francuskie w dniu 24 maja 2004 r. zgłoszenie wszystkich systemów pomocy na rzecz kina i przemysłu audiowizualnego, a nie w następstwie skargi, którą skarżąca wniosła do Komisji w dniu 3 października 2001 r.

47 W drugiej kolejności Republika Francuska twierdzi, iż skarżąca nie wykazała, że decyzja wywarła istotny wpływ na jej pozycję konkurencyjną. Po pierwsze, w odpowiedzi udzielonej skarżącej, Republika Francuska – tak jak Komisja – podnosi, że władze francuskie postanowiły obliczać kwotę zobowiązań inwestycyjnych na podstawie wielkości obrotu nadawców usług telewizyjnych i że fakt, iż wydatki poniesione z tego tytułu przez skarżącą przewyższają wydatki jej konkurentów, ze względu na jej pozycję na francuskim rynku telewizyjnej działalności transmisyjnej oraz wielkość jej obrotu, nie wystarczy, by ją zindywidualizować, jak skarżąca wydaje się twierdzić w replice (zob. pkt 42 powyżej).

48 Po drugie, co się tyczy twierdzenia skarżącej, że środki wsparcia udzielanego przez CNC i zobowiązania inwestycyjne przynoszą korzyści dużym grupom komunikacyjnym, zamiast sprzyjać produkcji niezależnej, Republika Francuska dodaje, że w odniesieniu do jednej trzeciej zobowiązań inwestycyjnych skarżąca – tak jak inni nadawcy usług telewizyjnych – może swobodnie wybrać producenta, na rzecz którego dokona inwestycji, a w szczególności ma prawo inwestować w swych spółkach zależnych.

Tytułem przykładu Republika Francuska przedstawia dotyczące 2005 r. dane liczbowe na temat inwestycji skarżącej w produkcję audiowizualną i kinematograficzną.

49 Po trzecie, w ramach zobowiązań do inwestowania w niezależną produkcję skarżąca może zachować wyłączne prawa przez względnie długi okres wynoszący 42 miesiące, a nie – jak twierdzi – przez okres 18 miesięcy. Poza tymi zobowiązaniami nadawcy usług telewizyjnych zachowują kontrolę ekonomiczną nad finansowanymi przez siebie utworami i dysponują przy tym dużą swobodą działania zarówno na etapie produkcji, mając możliwość wyboru form finansowania, jak i na etapie eksploatacji w odniesieniu do kwestii okresu obowiązywania praw, odkupu i eksploatacji na wielu nośnikach.

50 W trzeciej kolejności Republika Francuska twierdzi, że skarżąca tak czy inaczej nie jest w stanie wykazać istotnego naruszenia swej pozycji konkurencyjnej. Po pierwsze, co się tyczy zobowiązań do inwestowania w produkcję audiowizualną i kinematograficzną, skarżąca jest nimi objęta w takim samym zakresie jak wszyscy inni francuscy nadawcy usług telewizyjnych w zależności od wysokości uzyskanego obrotu. Po drugie, Republika Francuska – tak jak Komisja – stawia pytanie, na czym polega interes skarżącej, która sama korzysta ze środków wsparcia na rzecz kina i przemysłu audiowizualnego, w stwierdzeniu nieważności decyzji uznającej te środki za zgodne ze wspólnym rynkiem (zob. pkt 39 powyżej).

51 Skarżąca utrzymuje, że decyzja dotyczy jej bezpośrednio i indywidualnie. Co się tyczy bezpośredniego interesu we wniesieniu skargi na decyzję, skarżąca twierdzi, iż każde przedsiębiorstwo będące konkurentem beneficjenta pomocy posiada interes w stwierdzeniu nieważności decyzji Komisji uznającej tę pomoc za zgodną ze wspólnym rynkiem, przy czym takie stwierdzenie nieważności prowadzi do ponownego badania zgodności pomocy ze wspólnym rynkiem. Ponadto rozpatrywana pomoc została już przyznana, wobec czego decyzja umożliwia utrzymanie pomocy, której

zniesienia skarżąca domaga się od 2001 r. Skarżąca podkreśla w replice, że ten bezpośredni interes nie jest kwestionowany przez Komisję.

52 Poza tym skarżąca utrzymuje, że zgodnie z orzecznictwem istnienie po jej stronie indywidualnego interesu zostało wykazane, gdyż jej pozycja na rynku uległa naruszeniu wskutek zastosowania środków pomocowych będących przedmiotem decyzji. W pierwszej kolejności skarżąca twierdzi, że dwie przesłanki sformułowane przez Komisję w odpowiedzi na skargę wykraczają poza zakres przesłanek ustalonych w orzecznictwie. Przede wszystkim, co się tyczy przesłanki dotyczącej okoliczności, że skarżąca nie skorzystała ze środków pomocowych stanowiących przedmiot decyzji, podnosi ona, że posiada czynną legitymację procesową jako strona zainteresowana w rozumieniu art. 88 ust. 2 WE oraz art. 1 lit. h) rozporządzenia Rady (WE) nr 659/1999 z dnia 22 marca 1999 r. ustanawiającego szczegółowe zasady stosowania art. [88 WE] (Dz.U. L 83, s. 1). Co więcej, gdy podstawą skargi są zarzuty dotyczące kwestii zasadności decyzji, strona skarżąca powinna wykazać, że znajduje się w sytuacji szczególnej, o czym można wnioskować na podstawie faktu naruszenia jej pozycji konkurencyjnej oraz, w stosownym przypadku, jej udziału w postępowaniu wstępnym. Każdy inny wniosek sprowadzałby się do zignorowania okoliczności, że środek pomocowy o pozornie generalnym zasięgu w rzeczywistości może sprzyjać jedynie niektórym podmiotom lub określonym rodzajom działalności, nawet jeśli teoretycznie wszyscy mogą z niego korzystać.

53 W drugiej kolejności skarżąca utrzymuje, że w niniejszej sprawie jej pozycja konkurencyjna została naruszona na rynku ogólnie dostępnej telewizyjnej działalności transmisyjnej oraz na rynku nabywania praw i treści audiowizualnych. W decyzji utrzymano bowiem system obowiązkowych świadczeń na rzecz produkcji audiowizualnej, stwierdzając, że zobowiązania inwestycyjne nie stanowią pomocy państwa albo że środki wsparcia udzielanego przez CNC stanowią pomoc zgodną ze wspólnym rynkiem. Trudności te leżą u podstaw skarg do Komisji wniesionych przez skarżącą.

54 Po pierwsze zakwestionowane środki wsparcia, które zostały zatwierdzone w decyzji, prowadzą do wytworzenia niekorzystnej sytuacji konkurencyjnej, ograniczając skarżącej możliwość rozwijania jej działalności produkcyjnej – w odniesieniu do dwóch trzecich wydatków przeznaczanych na realizację zobowiązań inwestycyjnych – i przyczyniają się do uprzywilejowania konkurencyjnych względem skarżącej grup komunikacyjnych. Co się tyczy kwestii domniemywanej kontroli ekonomicznej nad finansowanymi przez skarżącą utworami, w odpowiedzi skierowanej do Republiki Francuskiej skarżąca podnosi, że poziom jej zobowiązań inwestycyjnych jest taki, że de facto determinuje on wykorzystanie całości jej zdolności inwestycyjnych.

55 Po drugie – jak skarżąca obszernie wyjaśniła w swych skargach do Komisji – francuski system wspierania przemysłu kinematograficznego i audiowizualnego prowadzi do tego, że za pośrednictwem opłaty zasilającej COSIP oraz subwencji przyznawanych przez ten podmiot niezależnym producentom skarżąca przyczynia się do finansowania swych własnych konkurentów. Ze względu bowiem na zawartą w prawie francuskim definicję pojęcia „producent niezależny" szereg takich producentów jest kontrolowanych przez konkurentów skarżącej, a wielu spośród nich wchodzi w skład dużych grup komunikacyjnych prowadzących działalność nadawczą (drogą kablową, satelitarną, drogą przekazu naziemnego w technologii cyfrowej lub za pośrednictwem telewizji internetowej) albo prowadzących działalność w dziedzinie produkcji audiowizualnej, albo też łączących te dwa rodzaje działalności.

56 W tym względzie skarżąca kwestionuje przedstawione przez Republikę Francuską dane liczbowe dotyczące 2005 r. Wśród 26 producentów uznawanych za niezależnych w świetle prawa francuskiego, z którymi skarżąca utrzymywała stosunki handlowe w 2005 r., jedynie dziewięciu to producenci rzeczywiście niezależni od jakichkolwiek nadawców usług telewizyjnych. Wśród 17 pozostałych ośmiu są to spółki zależne wchodzące w skład grup audiowizualnych, a dziewięciu kolejnych to przedsiębiorstwa wchodzące w skład grup przemysłowych, które nadają im znaczącą wagę gospodarczą i łączą w większości funkcje producenta i dystrybutora. Skarżąca podnosi, że większość spośród tych 17 partnerów handlowych stanowią duże i silne ekonomicznie przedsiębiorstwa, które nie odpowiadają definicji „producenta niezależnego" zawartej w motywie 23 dyrektywy 89/552. Skarżąca podkreśla, iż wystarczy stwierdzić, że

w klasyfikacji producentów filmów fabularnych przeznaczonych do emisji w pierwszej części wieczoru w 2005 r. pierwszym beneficjentem uregulowań francuskich dotyczących środków wsparcia na rzecz produkcji i zobowiązań inwestycyjnych jest – za pośrednictwem swych pięciu spółek zależnych – jedna grupa. Z tej samej klasyfikacji wynika także, iż wśród dziesięciu największych producentów w 2005 r. nie ma żadnego prawdziwie niezależnego producenta w rozumieniu przepisów i zgodnie z duchem dyrektywy 89/552.

57 Po trzecie te duże grupy z branży komunikacyjnej mogą korzystać z systemu wsparcia, nie będąc przy tym zobowiązane do uczestniczenia w jego finansowaniu. Oprócz czerpania korzyści, jaką stanowi wsparcie COSIP uzyskiwane za pośrednictwem zrzeszonych w tych grupach producentów, mogą one posiadać, w odniesieniu do wyprodukowanych utworów, nieograniczone w czasie prawa koprodukcji, które mogą później zbywać, w szczególności na rzecz skarżącej. Te duże grupy są zatem znacząco uprzywilejowane w dziedzinie tworzenia katalogów utworów i nadawania ich na innych platformach, w szczególności metodą przekazu naziemnego w technice cyfrowej, drogą satelitarną, internetową oraz w ramach telefonii trzeciej generacji. Grupy, których siłę stanowią gotowe już katalogi utworów, mogą potem nadawać te utwory metodą przekazu naziemnego w technologii cyfrowej, konkurując bezpośrednio ze skarżącą.

58 Natomiast nadawcy usług telewizyjnych nie mogą w praktyce tworzyć własnych katalogów praw, ponieważ nie mogą posiadać udziałów w koprodukcji utworów audiowizualnych finansowanych w drodze realizacji spoczywających na nich zobowiązań do inwestowania w niezależnych przedsiębiorstwach produkcyjnych, co pochłania dwie trzecie ich wydatków przeznaczanych na wykonanie tych zobowiązań. Mogą oni nabywać jedynie „czas antenowy", czyli prawa do nadawania tych utworów, ograniczone do pewnej liczby emisji w ograniczonym przedziale czasowym.

59 Poza tym wobec nieustannej presji ze strony tych konkurencyjnych grup komunikacyjnych skarżąca i inni nadawcy usług telewizyjnych są ze względów handlowych zmuszeni do odkupywania praw do sfinansowanych przez siebie utworów audiowizualnych po wygaśnięciu ich praw do nadawania, których okres wyłączności jest ograniczony do 18 miesięcy. Zważywszy bowiem, że sztandarowe seriale emitowane przez stacje francuskie produkowane są przez okres przekraczający początkowy czas obowiązywania praw do nadawania pierwszych odcinków, odkupywanie tych praw

jest niezbędne, tak aby uniknąć sytuacji, w której odcinki te emitowane byłyby przez stacje konkurencyjne. W odpowiedzi skierowanej do Republiki Francuskiej, powołując się na znaczną swobodę działania nadawców usług telewizyjnych na etapie eksploatacji utworów i na czas obowiązywania praw do nadawania, skarżąca twierdzi, że ów czas i liczba dozwolonych w jego ramach emisji są kwestiami ściśle uregulowanymi w przepisach francuskich.

60 Po czwarte skarżąca dodaje w replice, że zgodnie z uregulowaniami francuskimi kwota zobowiązań inwestycyjnych obliczana jest na podstawie wielkości obrotu, a nie budżetu programowego danej stacji, jak stanowi art. 5 dyrektywy 89/552. Wydatki ponoszone na ten cel przez skarżącą przekraczają zatem znacznie wydatki jej konkurentów, w szczególności zaś France 2, France 3 i M6, która to okoliczność ogranicza jej swobodę dysponowania budżetem oraz doboru programów, indywidualizującą skarżącą na tle jej konkurentów. Skarżąca przypomina także, iż na dzień wniesienia przez nią skargi do Komisji w 2001 r. zobowiązania do uczestniczenia w rozwoju produkcji utworów audiowizualnych ciążyły jedynie na nadawcach usług telewizyjnych nadawanych w wersji niekodowanej metodą przekazu naziemnego w technice analogowej, czyli na skarżącej, dwóch stacjach publicznych oraz M6, podczas gdy inne działające we Francji grupy komunikacyjne, które nie emitowały tego rodzaju programów, nie były nimi objęte. Chociaż przepisy prawne stopniowo ewoluowały w kierunku nałożenia takich zobowiązań na innych nadawców usług telewizyjnych, to jednak nałożone na nich zobowiązania nie były tak samo wiążące, a zainwestowane kwoty nie były tak znaczne, jak w przypadku zobowiązań ciążących na skarżącej. W każdym razie fakt, że decyzja mogła mieć wpływ również na sytuację innych podmiotów i że mogła ona wyrządzić szkodę o większym zasięgu, stanowi dodatkowy argument przemawiający za stwierdzeniem dopuszczalności skargi.

61 Po piąte skarżąca kwestionuje twierdzenia Republiki Francuskiej dotyczące kwestii korzyści bezpośredniej i pośredniej, jakie skarżąca czerpie z systemu wsparcia na rzecz produkcji audiowizualnej. Twierdzi w tym względzie, że nie korzysta pośrednio ze środków wsparcia udzielanego przez CNC. Z jednej strony wsparcie finansowe CNC dotyczące określonej produkcji udzielane jest wyłącznie na rzecz producenta, w szczególności poprzez uznanie jego rachunku prowadzonego przez CNC i poprzez umożliwienie automatycznego generowania nowej pomocy. Nie zmniejsza ono jednak wagi zobowiązań inwestycyjnych ciążących na nadawcy usług telewizyjnych. Wsparcie finansowe udzielane producentom, którzy nie są spółkami zależnymi od skarżącej, nie przynosi zatem korzyści jej samej. Z drugiej strony przyznanie przez CNC takiego wsparcia, którego źródłem jest wkład finansowy nadawcy usług telewizyjnych takiego jak skarżąca, w wysokości wynoszącej minimalnie 25% kwoty kosztorysu produkcji, nie przyczynia się w żaden sposób do złagodzenia zobowiązań wynikających z przepisów prawa ani zmniejszenia wielkości obciążeń takiego nadawcy. Ponadto skarżąca określa jako marginalną wartość korzyści bezpośrednich uzyskanych za pośrednictwem jej spółek zależnych z systemu wsparcia na rzecz produkcji audiowizualnej. Tylko jedna trzecia zobowiązań inwestycyjnych może ewentualnie zostać zrealizowana na rzecz zależnych od niej spółek produkcyjnych, z których niewielka liczba produkuje utwory przeznaczone do przechowywania i z których tylko dwie skorzystały w 2005 r. ze wsparcia finansowego CNC, którego łączna kwota była znacznie niższa niż wysokość opłaty, jaką skarżąca zobowiązana była uiścić w tym samym roku.

62 W trzeciej kolejności skarżąca utrzymuje, że zgodnie z orzecznictwem szczególny status strony skarżącej w rozumieniu ww. w pkt 42 wyroku w sprawie Plaumann przeciwko Komisji nie jest wyłącznie wynikiem istotnego naruszenia jej pozycji konkurencyjnej na rynku (wyrok Sądu z dnia 10 maja 2006 r. w sprawie T-395/04 Air One przeciwko Komisji, Zb.Orz. s. II-1343, pkt 32). Poza tym skarżąca podnosi, że w pkt 141 i 142 ww. w pkt 38 opinii w sprawie Komisja przeciwko Aktionsgemeinschaft Recht und Eigentum rzecznik generalny F.G. Jacobs wyraźnie opowiedział się za stosowaniem kryterium interesu indywidualnego, które nie ogranicza się już wyłącznie do samego takiego naruszenia. Pod uwagę mogą być brane inne względy, takie jak okoliczność, że skargi wniesione do Komisji przez skarżącą w 2001 r. oraz ich uzupełnienie ze stycznia 2006 r. leżały – wbrew twierdzeniom Republiki Francuskiej –

u podstaw wydania decyzji. Komisja nie zakwestionowała tego faktu, a ponadto odwołała się do niego i wprost się do niego ustosunkowała.

63 W czwartej kolejności skarżąca podnosi, że zbyt zawężająca wykładnia pojęcia indywidualnego interesu do wniesienia skargi, jaką przedstawiła Komisja, prowadzi do pozbawienia skarżącej jej prawa do skutecznej ochrony sądowej. W braku możliwości wniesienia skargi do Sądu skarżąca byłaby bowiem pozbawiona wszelkiej możliwości zakwestionowania co do istoty okoliczności, że zobowiązania inwestycyjne mają charakter pomocy państwa.

Ocena Sądu

64 Zgodnie z art. 230 akapit czwarty WE każda osoba fizyczna lub prawna może wnieść skargę na decyzje, których jest adresatem, oraz na decyzje, które mimo przyjęcia w formie rozporządzenia lub decyzji skierowanej do innej osoby, dotyczą jej bezpośrednio i indywidualnie.

65 Ponieważ w niniejszej sprawie decyzja została skierowana do Republiki Francuskiej, należy zbadać, czy dotyczy ona skarżącej bezpośrednio i indywidualnie.

66 Co się tyczy przesłanki indywidualnego oddziaływania, zgodnie z utrwalonym orzecznictwem podmioty inne niż adresaci decyzji mogą utrzymywać, iż decyzja ta dotyczy ich indywidualnie, tylko wtedy gdy ma ona wpływ na ich sytuację ze względu na szczególne dla nich cechy charakterystyczne lub na sytuację faktyczną, która odróżnia je od wszelkich innych osób, i w związku z tym indywidualizuje w sposób podobny jak adresata decyzji (zob. ww. w pkt 42 wyrok w sprawie 25/62 Plaumann przeciwko Komisji, s. 223; wyroki: z dnia 19 maja 1993 r. w sprawie C-198/91 Cook przeciwko Komisji, Rec. s. I-2487, pkt 20; z dnia 15 czerwca 1993 r. w sprawie C-225/91 Matra

przeciwko Komisji, Rec. s. I-3203, pkt 14; ww. w pkt 38 wyrok w sprawie Komisja przeciwko Aktionsgemeinschaft Recht und Eigentum, pkt 33; wyrok z dnia 22 grudnia 2008 r. w sprawie C-487/06 P British Aggregates przeciwko Komisji, Zb.Orz. s. I-10505, pkt 26).

67 Do Sądu należy zatem ocena, czy w rozpatrywanych okolicznościach można uznać, że decyzja dotyczy skarżącej indywidualnie.

68 W niniejszej sprawie skarżąca wnosi do Sądu o stwierdzenie nieważności decyzji wydanej po przeprowadzeniu wstępnego postępowania wyjaśniającego przewidzianego w art. 88 ust. 3 WE.

69 W tym względzie należy przypomnieć, iż w ramach postępowania kontrolnego w sprawie pomocy państwa przewidzianego w art. 88 WE należy odróżnić, po pierwsze, wstępną fazę badania pomocy ustanowioną w ust. 3 tego artykułu, mającą na celu jedynie umożliwienie Komisji sformułowania wstępnej opinii w sprawie częściowej lub całkowitej zgodności danej pomocy, i po drugie, fazę badania, o której mowa w ust. 2 tego artykułu. Tylko w ramach tej drugiej fazy, która ma umożliwić Komisji uzyskanie kompletnych informacji o całości danych w sprawie, traktat WE nakłada na Komisję obowiązek wezwania zainteresowanych stron do przedstawienia uwag (zob. ww. w pkt 66 wyroki: w sprawie Cook przeciwko Komisji, pkt 22; w sprawie Matra przeciwko Komisji, pkt 16; ww. w pkt 38 wyrok w sprawie Komisja przeciwko Aktionsgemeinschaft Recht und Eigentum, pkt 34; ww. w pkt 66 wyrok z dnia 22 grudnia 2008 r. w sprawie British Aggregates przeciwko Komisji, pkt 27).

70 W sytuacji, gdy bez wszczynania formalnego postępowania wyjaśniającego ustanowionego w art. 88 ust. 2 WE Komisja stwierdzi w drodze decyzji wydanej na podstawie ust. 3 tego artykułu, iż pomoc jest zgodna ze wspólnym rynkiem, beneficjenci

tych gwarancji proceduralnych mogą wymusić ich poszanowanie tylko wtedy, gdy mają możliwość zakwestionowania tej decyzji przed sądem wspólnotowym. Z tych względów sąd wspólnotowy uznaje za dopuszczalną skargę o stwierdzenie nieważności takiej decyzji, wniesioną przez zainteresowanego w rozumieniu art. 88 ust. 2 WE, jeżeli strona skarżąca poprzez wniesienie skargi zmierza do ochrony praw procesowych przyznanych jej w tym postanowieniu (zob. ww. w pkt 38 wyrok w sprawie Komisja przeciwko Aktionsgemeinschaft Recht und Eigentum, pkt 35 i przytoczone tam orzecznictwo; ww. w pkt 66 wyrok z dnia 22 grudnia 2008 r. w sprawie British Aggregates przeciwko Komisji, pkt 28).

71 Trybunał miał okazję wyjaśnić, że zainteresowanymi stronami w rozumieniu art. 88 ust. 2 WE są osoby, przedsiębiorstwa oraz stowarzyszenia, których interesy może naruszać przyznana pomoc, czyli w szczególności konkurencyjne wobec beneficjentów tej pomocy przedsiębiorstwa oraz organizacje zawodowe (zob. ww. w pkt 38 wyrok w sprawie Komisja przeciwko Aktionsgemeinschaft Recht und Eigentum, pkt 36 i przytoczone tam orzecznictwo; ww. w pkt 66 wyrok z dnia 22 grudnia 2008 r. w sprawie British Aggregates przeciwko Komisji, pkt 29).

72 Natomiast jeżeli skarżący kwestionuje zasadność samej decyzji, w której dokonano oceny pomocy, sam fakt, że może on być postrzegany jako zainteresowana strona w rozumieniu art. 88 ust. 2 WE, nie wystarcza do stwierdzenia dopuszczalności skargi. Skarżący musi zatem wykazać, że posiada status szczególny w rozumieniu orzecznictwa opartego na ww. w pkt 42 wyroku w sprawie Plaumann przeciwko Komisji. Byłoby tak w szczególności w przypadku, gdyby pomoc będąca przedmiotem danej decyzji miała istotny wpływ na pozycję skarżącego na rynku (ww. w pkt 38 wyrok Trybunału w sprawie Komisja przeciwko Aktionsgemeinschaft Recht und Eigentum, pkt 37; ww. w pkt 66 wyrok Trybunału z dnia 22 grudnia 2008 r. w sprawie British Aggregates przeciwko Komisji, pkt 30; zob. także podobnie wyrok Trybunału z dnia 28 stycznia 1986 r. w sprawie 169/84 Cofaz i in. przeciwko Komisji, Rec. s. 391, pkt 22–25).

73 W niniejszej sprawie należy przede wszystkim uściślić, że charakter generalny decyzji, który wynika z tego, że jej przedmiotem jest w szczególności zatwierdzenie systemów pomocy, które znajdują zastosowanie do kategorii podmiotów określonych w sposób generalny i abstrakcyjny, nie blokuje stosowania przywołanego orzecznictwa (zob. podobnie ww. w pkt 66 wyrok z dnia 22 grudnia 2008 r. w sprawie British Aggregates przeciwko Komisji, pkt 31).

74 Ponadto należy zwrócić uwagę, że w uzasadnieniu skargi skarżąca podniosła trzy zarzuty. Zarzut pierwszy dotyczy naruszenia obowiązku uzasadnienia. Przedmiotem zarzutu drugiego jest naruszenie art. 87 ust. 1 WE, zaś zarzut trzeci odnosi się do naruszenia art. 87 ust. 3 lit. d) WE.

75 Należy stwierdzić, że żaden z tych zarzutów nieważności nie zmierza do stwierdzenia istnienia poważnych trudności, jakie rozpatrywane środki wsparcia wywołują z uwagi na ich uznanie za pomoc państwa bądź ich zgodność ze wspólnym rynkiem, które to trudności prowadziłyby do powstania po stronie Komisji obowiązku wszczęcia formalnego postępowania. Skarżąca nie kwestionuje faktu, że Komisja odmówiła wszczęcia formalnego postępowania wyjaśniającego przewidzianego w art. 88 ust. 2 WE, ani nie podnosi naruszenia praw proceduralnych wynikających z tego postanowienia, lecz domaga się wyłącznie stwierdzenia nieważności decyzji co do istoty, co potwierdziła podczas rozprawy w odpowiedzi na pytanie Sądu i co zostało odnotowane w protokole rozprawy.

76 Skoro rozpatrywana skarga nie ma na celu ochrony praw proceduralnych skarżącej, to sam fakt, że mogłaby ona zostać uznana za stronę zainteresowaną w rozumieniu art. 88 ust. 2 WE, nie wystarczy, by skargę można było uznać za dopuszczalną. Skarżąca powinna zatem wykazać, że posiada status szczególny w rozumieniu orzecznictwa opartego na ww. w pkt 42 wyroku w sprawie Plaumann przeciwko Komisji, w szczególności ze względu na to, że jej pozycja na rynku została istotnie naruszona w wyniku zastosowania środków będących przedmiotem decyzji.

77 W tym względzie należy przypomnieć, iż przedsiębiorstwo nie może powoływać się jedynie na okoliczność, że jest konkurentem przedsiębiorstwa będącego beneficjentem rozpatrywanego środka, lecz musi ono ponadto wykazać istotny stopień pogorszenia swojej pozycji na rynku (wyroki Trybunału: z dnia 23 maja 2000 r. w sprawie C-106/98 P Comité d'entreprise de la Société française de production i in. przeciwko Komisji, Rec. s. I-3659, pkt 40, 41; z dnia 22 listopada 2007 r. w sprawie C-525/04 P Hiszpania przeciwko Lenzing, Zb.Orz. s. I-9947, pkt 33; wyrok Sądu z dnia 27 września 2006 r. w sprawie T-117/04 Werkgroep Commerciële Jachthavens Zuidelijke Randmeren i in. przeciwko Komisji, Zb.Orz. s. II-3861, pkt 53).

78 W niniejszej sprawie – co podczas rozprawy potwierdziła skarżąca w odpowiedzi na pytanie Sądu – wpływ na jej pozycję konkurencyjną winien być analizowany na tle pozycji beneficjentów rozpatrywanych środków pomocowych. Skoro zatem rozpatrywane środki mają na celu wspieranie produkcji kinematograficznej i audiowizualnej, to należy uznać, że ich beneficjentami są podmioty prowadzące działalność produkcyjną w dziedzinach kinematografii i przemysłu audiowizualnego bądź co najmniej w jednej z tych dziedzin w zależności od tego, o który środek chodzi w stosownym przypadku. Ponadto bezsporna jest okoliczność, że skarżąca – jako nadawca usług telewizyjnych – także prowadzi działalność w zakresie produkcji utworów, wobec czego również może być beneficjentem rozpatrywanych środków wsparcia.

79 Skarżąca wskazuje jako podmioty, względem których jej pozycja konkurencyjna została naruszona, innych nadawców usług telewizyjnych oraz duże grupy z branży komunikacji audiowizualnej. Co więcej, skarżąca utrzymuje, że jej pozycja została naruszona na rynku ogólnie dostępnej telewizyjnej działalności transmisyjnej oraz na rynku nabywania praw i treści audiowizualnych.

80 Należy jednak stwierdzić, że skarżąca nie wykazała konkretnie i dokładnie, w jaki sposób jej pozycja konkurencyjna została istotnie naruszona – w szczególności na tych dwóch rynkach – względem jej konkurentów, czyli nadawców usług telewizyjnych i dużych grup przedsiębiorstw z branży komunikacji audiowizualnej, będących beneficjentami rozpatrywanych środków.

81 W pierwszej kolejności należy stwierdzić, że skarżąca nie przedstawiła okoliczności, które pozwalałyby uznać, że jej pozycja konkurencyjna względem innych nadawców usług telewizyjnych została istotnie naruszona zarówno w odniesieniu do kwestionowanych zobowiązań inwestycyjnych, jak i środków wsparcia udzielanego przez CNC.

82 Przede wszystkim, odnosząc się do kwestii zobowiązań inwestycyjnych, należy po pierwsze stwierdzić, że skarżąca nie przedstawiła żadnego argumentu, który uzasadniałby tezę, że inni nadawcy usług telewizyjnych – którzy mogą być beneficjentami tych środków w odniesieniu do ich ewentualnej działalności produkcyjnej – muszą spełnić inne niż ona przesłanki, aby móc skorzystać ze wsparcia, co mogłoby prowadzić do istotnego naruszenia pozycji konkurencyjnej skarżącej.

83 Po drugie skarżąca podnosi, że kwota jej wydatków z tytułu zobowiązań inwestycyjnych znacznie przekracza poziom wydatków jej konkurentów, w szczególności zaś France 2, France 3 i M6, która to okoliczność ogranicza jej swobodę dysponowania budżetem oraz doboru programów, indywidualizującą skarżącą na tle jej konkurentów. Jednakże – co potwierdziła skarżąca podczas rozprawy, udzielając odpowiedzi na pytanie Sądu – nadawcy usług telewizyjnych, z którymi pozostaje ona w stosunku konkurencji, objęci są także, na mocy przepisów będących przedmiotem decyzji, zobowiązaniami inwestycyjnymi. Poza tym należy zwrócić uwagę, że kwota tych zobowiązań określana jest poprzez zastosowanie współczynnika procentowego do wartości obrotu uzyskanego w poprzednim roku przez danego nadawcę usług telewizyjnych (zob. pkt 26 powyżej). Wobec tego okoliczność, że na mocy uregulowań francuskich konkurenci wymienieni przez skarżącą podlegają zobowiązaniom inwestycyjnym w takim samym stosunku jak ona sama – ze względu na zastosowanie do wartości ich obrotu tego samego współczynnika procentowego – prowadzi do wniosku, do którego doszła Komisja i Republika Francuska, że jeśli rzeczywiście okaże się, iż kwota wydatków ponoszonych przez skarżącą przekracza poziom wydatków jej konkurentów, to okoliczność ta jest jedynie konsekwencją faktu, że wysokość jej obrotu jest wyższa aniżeli wysokość obrotu tychże konkurentów. Skarżąca nie może zatem powoływać się na tę okoliczność po to, aby wykazać szczególny status w rozumieniu orzecznictwa opartego na ww. w pkt 42 wyroku w sprawie Plaumann przeciwko Komisji. Co więcej skarżąca nie przedstawiła żadnego dowodu istotnego

naruszenia jej pozycji konkurencyjnej w dniu wydania decyzji ze względu na zastosowanie konkretnego współczynnika procentowego w odniesieniu do innych nadawców usług telewizyjnych.

84 Po trzecie, wbrew twierdzeniom skarżącej, okoliczność, że kwota zobowiązań inwestycyjnych obliczana jest na podstawie wielkości obrotu danego nadawcy usług telewizyjnych, a nie na podstawie jego budżetu programowego, jak stanowi art. 5 dyrektywy 89/552, nie pozwala uznać, że status skarżącej ma charakter szczególny. Z jednej strony bowiem skarżąca nie wykazała, w jaki sposób zastosowanie tej metody obliczania stawia ją w sytuacji odmiennej od sytuacji jej konkurentów – nadawców usług telewizyjnych, a ponadto podkreśliła, że inni nadawcy takich usług mogli znajdować się w sytuacji podobnej do jej sytuacji. Z drugiej strony zadaniem Sądu nie jest badanie w ramach niniejszej skargi rozpatrywanych uregulowań francuskich w kontekście dyrektywy 89/552.

85 Po czwarte, co się tyczy zobowiązania do przeznaczenia co najmniej dwóch trzecich wydatków z tytułu realizacji zobowiązań inwestycyjnych w dziedzinie produkcji audiowizualnej, jak również co najmniej trzech czwartych wydatków z tytułu realizacji zobowiązań inwestycyjnych w dziedzinie produkcji kinematograficznej, na rzecz rozwoju produkcji niezależnej (zob. pkt 9 powyżej), należy zwrócić uwagę, że zawarta w przepisach francuskich definicja „produkcji niezależnej" oznacza w szczególności, że producent jest niezależny od nadawcy usług telewizyjnych finansującego produkcję danego utworu (pkt II ust. 249 decyzji), co strony potwierdziły na rozprawie. A zatem nawet jeśli wymóg ten może skutkować – jak twierdzi skarżąca – ograniczeniem możliwości rozwijania własnej działalności produkcyjnej, to należy stwierdzić, że skarżąca nie wskazała, pod jakim względem jej sytuacja różni się od sytuacji innych nadawców usług telewizyjnych, z którymi pozostaje ona w stosunku konkurencji.

86 Z powyższych rozważań wynika zatem, iż skarżąca nie wykazała, że w odniesieniu do zobowiązań inwestycyjnych jej pozycja konkurencyjna została w sposób istotny naruszona w porównaniu z pozycją innych nadawców usług telewizyjnych.

87 Co się tyczy z kolei zakwestionowanych w ramach rozpatrywanej skargi środków wsparcia udzielanego przez CNC, skarżąca nie przedstawiła żadnego argumentu, który służyłby udowodnieniu, że znajdowała się ona w sytuacji szczególnej w porównaniu z sytuacją innych nadawców usług telewizyjnych. Tytułem uzupełnienia należy ponadto zwrócić uwagę, że warunkujący możliwość korzystania z tych środków wsparcia, ciążący na producencie obowiązek pozyskania finansowania u nadawcy usług telewizyjnych oraz skorelowany z nim wymóg niezależności takiego producenta od nadawcy usług telewizyjnych zapewniającego finansowanie dotyczą w taki sam sposób skarżącej, jak i innych nadawców usług telewizyjnych, czego skarżąca nie kwestionuje.

88 W odniesieniu do zagadnienia finansowania tych środków wsparcia udzielanego przez CNC, w szczególności w postaci wnoszenia opłaty przez nadawców usług telewizyjnych, skarżąca potwierdziła podczas rozprawy w odpowiedzi na pytanie Sądu, że jej konkurenci, a mianowicie nadawcy usług telewizyjnych, podlegają obowiązkowi wnoszenia opłaty. Należy jednak stwierdzić, że podstawą jej wymiaru jest wielkość obrotu nadawców usług telewizyjnych i że należna kwota obliczana jest w drodze zastosowania do wartości tego obrotu współczynnika procentowego. Skarżącej nie można zatem uznać za zindywidualizowaną względem innych nadawców usług telewizyjnych, z którymi pozostaje ona w stosunku konkurencji.

89 Wobec tego należy stwierdzić, że skarżąca nie wykazała, iż w odniesieniu do kwestionowanych środków wsparcia udzielanego przez CNC jej pozycja konkurencyjna względem innych nadawców usług telewizyjnych została w sposób istotny naruszona.

90 W drugiej kolejności, co się tyczy twierdzenia skarżącej, że naruszona została jej pozycja konkurencyjna względem dużych grup z branży komunikacji audiowizualnej, należy zwrócić uwagę, że skarżąca nie określiła dokładnie tych grup ani nie wskazała w sposób wystarczająco precyzyjny, na czym polega jej stosunek konkurencji z tymi grupami.

91 Tymczasem należy przypomnieć, że pozycja konkurencyjna skarżącej winna zostać zbadana na tle pozycji beneficjentów rozpatrywanych środków. Oznacza to, że duże grupy z branży komunikacji audiowizualnej, o których mówi skarżąca, winny przynajmniej prowadzić działalność w dziedzinie produkcji utworów audiowizualnych. Ponadto w zakresie, w jakim grupy te prowadzą także działalność w dziedzinie telewizyjnej działalności transmisyjnej, należy stwierdzić, że skarżąca w ogóle nie wyjaśniła, pod jakim względem ich sytuacja różni się od przeanalizowanej w pkt 81–89 powyżej sytuacji nadawców usług telewizyjnych prowadzących działalność produkcyjną.

92 W tych okolicznościach należy uznać, że powoływanie się przez skarżącą na naruszenie jej pozycji konkurencyjnej względem dużych grup z branży komunikacji audiowizualnej nie jest wystarczająco uzasadnione i poparte dowodami, aby można było na tej podstawie stwierdzić indywidualne oddziaływanie na skarżącą. W tym względzie należy przypomnieć, iż zadaniem Sądu nie jest opieranie się na domysłach dotyczących argumentacji i konkretnych powodów, zarówno faktycznych, jak i prawnych, które mogłyby stanowić podstawę twierdzeń zawartych w skardze (postanowienie Sądu z dnia 19 maja 2008 r. w sprawie T-144/04 TF1 przeciwko Komisji, Zb.Orz. s. II-761, pkt 57).

93 Mając powyższe na względzie, należy stwierdzić, że skarżąca nie wykazała w wymagany prawem sposób istotnego naruszenia jej pozycji konkurencyjnej, wobec czego nie można uznać, że decyzja dotyczy jej indywidualnie. Skarżąca nie ma zatem czynnej legitymacji procesowej.

94 Wniosek ten nie może zostać podważony przy pomocy argumentu skarżącej, w ramach którego twierdzi ona, że w razie uznania niniejszej skargi za niedopuszczalną nie będzie ona dysponować żadnym środkiem zaskarżenia decyzji. Wystarczy bowiem przypomnieć, że zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Trybunału nie można odejść od przesłanek dopuszczalności skargi o stwierdzenie nieważności z powodu wykładni prawa do skutecznej ochrony sądowej, jakiej dokonuje strona skarżąca. I tak, w szczególności gdy chodzi o dziedzinę będącą przedmiotem niniejszej skargi, Trybunał miał już okazję stwierdzić, że jednostka, której nie dotyczy bezpośrednio i indywidualnie decyzja Komisji w zakresie pomocy państwa, a zatem której interesów nie narusza ewentualnie środek państwowy będący przedmiotem tej decyzji, nie może powoływać się na prawo do ochrony sądowej względem tej decyzji (zob. wyrok Trybunału z dnia 22 listopada 2007 r. w sprawie C-260/05 P Sniace przeciwko Komisji, Zb.Orz. s. I-10005, pkt 64, 65 i przytoczone tam orzecznictwo). Tymczasem z przedstawionych wyżej faktów wynika, że w niniejszej sprawie nie została spełniona właśnie jedna z tych dwóch przesłanek, gdyż skarżąca nie wykazała, że decyzja dotyczy jej indywidualnie. Oznacza to, że skarżąca bezzasadnie utrzymuje, iż uznanie niniejszej skargi za niedopuszczalną naruszy jej prawo do skutecznej ochrony sądowej.

95 Z całości powyższych rozważań wynika, że niniejsza skarga musi zostać odrzucona jako niedopuszczalna.

W przedmiocie kosztów

96 Zgodnie z art. 87 § 2 regulaminu Sądu kosztami zostaje obciążona, na żądanie strony przeciwnej, strona przegrywająca sprawę. Ponieważ skarżąca przegrała sprawę, należy obciążyć ją nie tylko własnymi kosztami, ale także kosztami poniesionymi przez Komisję, zgodnie z żądaniem tej instytucji.

97 Ponadto zgodnie z art. 87 § 4 tego regulaminu państwa członkowskie, które wstąpiły do sprawy w charakterze interwenienta, pokrywają własne koszty. W związku z tym Republika Francuska pokryje własne koszty.

Z powyższych względów

SĄD (piąta izba)

orzeka, co następuje:

1) Skarga zostaje odrzucona jako niedopuszczalna.

2) Télévision française 1 SA (TF1) zostaje obciążona własnymi kosztami i kosztami poniesionymi przez Komisję Europejską.

3) Republika Francuska pokrywa własne koszty.

Vilaras Prek Ciucă

Wyrok ogłoszono na posiedzeniu jawnym w Luksemburgu w dniu 13 września 2010 r.

Podpisy